

ница, но нали е чорбаджийски синъ . . . Петъръ помълча, па отвори уста и рече:

— Де да сме знаели?

— Слушай, Петре, натърти Нено. Я върнете вие Стояна. Нѣма какво да се боите отъ него. Той е сиромашъ.

Петъръ наведи глава и почна да мисли.

— Ще бжде ли, или не? запита Нено.

— Да бжде, отговори бай Петъръ.

— Повикай жена си и кажи ѝ моето желание. Кажи и на дъщеря си да дойде да цѣлува ржка... Ето ви и дароветъ.

Майката и дъщерята дойдоха. Изтрѣпнали тѣ чуха, какво наредили бацитѣ.

Чуха се плачъ и въздишки . . . Ала Петъръ скокна на крака и изрева:

— Когато пѣе пѣтельтъ, кокошкитѣ трѣбва да мълчатъ.

— Стоянъ ли? крѣщѣше Петъръ. Кажете му че той не може да се мѣри съ чорбаджи Нена.

Новината се прѣсна по цѣлия градъ. Всички окайваха Стояна и укоряваха чорбаджи Нена и неговия развратенъ синъ Николчо.

— Изгоря добрата и хубава Пенка, викаха всички . . . Но всичко напраздно. Стоянъ върна дароветъ на годеницата и напусна града. Една недѣля подиръ Петровъ день Николчо бѣ вѣнчанъ за Пенка.

VI. Краятъ.

Ала щастието не е въ богатството, ами въ добритѣ нрави, въ доброто сърдце и въ труда на чоѣка. И подиръ сватбата Николчо пакъ нищо не